

→ —Entre el somni nacional de Junts pel sí i el somni social de Catalunya sí que es pot, vostès queden com Camot...

—Permeti'm, jo tinc un somni nacional, que és el federalisme...

—I un somni social?

—També. El socialisme.

—Això ningú sap el que és ja...

—Una societat presidida per la justícia social, en la qual no només hi hagi igualtat d'oportunitats, sinó una xarxa que permeti que tothom pugui desplegar el seu projecte vital amb plenitud. Recordo que quan jo em vaig afiliar al PSC pensava que pràcticament el socialisme era el nom d'una estació de tren i que un dia hi arribaríem. Això ja fa anys que no ho penso, però sí que penso que l'aspiració d'una societat amb justícia social i amb oportunitats per a tothom val molt la pena. Això també és un somni. Quan en diem somni, d'alguna cosa, acceptem d'alguna manera que és un ideal a què costarà molt d'arribar. Però jo no vull renunciar a cap.

—I la credibilitat que els queda, al PSOE i al PSC, per arribar a aquest somni, no ha quedat disminuïda?

—Miri, jo li faria la pregunta al revés. Avui Espanya és més justa que als anys cinquanta? Jo crec que sí. Avui Espanya -i Catalunya també per tant, també a dins- és més justa. Avui hi ha més possibilitats de justícia social i d'oportunitats que abans. Alguna cosa hi tenen a veure uns governs que han fet de l'estat del benestar social un dels seus nordos. És veritat, no és el socialisme, però els socialistes quan han governat què han fet? Nosaltres hem fet una feina. Ara, és una feina, com tots els somnis, que no ha acabat, que cal treballar cada dia. I des del punt de vista de la transformació d'Espanya, si estem demanant una reforma de la Constitució, és perquè creiem que no respon a les expectatives de la gent i a les necessitats de les comunitats, però la Constitució del 78 per primera vegada reconeix l'existència de nacionalitats i regions, va posar en marxa un procés autonòmic que ha donat de si el que ha donat de si... Necessitem revisar-la i anar més enllà? Sens dubte, però s'ha de reconèixer.

—Si la gran lliçó que se n'extreu és realisme i resignació, tranquil·litat i paciència... No és estrany després que la gent vaja cap a unes altres opcions.

—No... escolti, la gent que vagi cap a

«A Espanya la pròxima legislatura és la de la reforma»

on vulgui. Hi ha llibertat per fer-ho. Ara, jo no em rendeixo. I si el que volíem fer a través d'una reforma de l'Estatut ho hem de fer a través d'una reforma de la Constitució, doncs, aquest és el nostre camí i l'utilitzem. Amb respecte total per als que no el comparteixen. Però sí amb un punt d'exigència: "Això que voleu, com ho fareu?". Vostè diu Catalunya sí que es pot. Molt bé. Catalunya sí que es pot, però hem de mirar què ha passat a Grècia... Sí que es pot! Allà hi ha un govern que deia que no acceptava què deia Europa. Fan un referèndum i ho aconsegueix, però acaben acordant una cosa encara pitjor.

—Què pensa vostè d'aquestes opcions?

—Crec que estan revisant alguns plantejaments. Convé que les persones o les organitzacions estiguin mogudes per somnis, que es plantegin objectius de difícil realització, però després, si fas política, has de saber que aquestes aspiracions tenen uns condicionants que has de conèixer. Per tant, el que no pots fer és enganyar la gent.

—L'he vist molt còmode amb l'article que va escriure Felipe González l'altre dia... Li sembla bé que algú compare l'anhel democràtic independentista amb el feixisme o el nazisme?

—Tothom vol que de l'article de Felipe González només quedi una frase. Si jo ensenyés el que em diuen a mi per Twitter, li diria que González en algun extrem fins i tot va fer curt. Però això és la categoria? La categoria no és això. No són ni les anècdotes de la meua línia de Twitter, ni comparacions que puguin ser més o menys forçades. Què diu Felipe González? Diu: escoltin, jo, que estimo Catalunya i que he tingut molt de suport polític a Catalunya, he d'alertar sobre els riscos, que per a mi són molt alts. Dividir Catalunya crec que és un problema, separar Catalunya d'Espanya crec que no és bo, separar Catalunya d'Europa no és bo, perdre l'enllaç amb Amèrica Llatina, tampoc... i crec que això no convé. I sobretot, el que no convé és situar-se fora de la llei, perquè situar-se fora de la llei et porta desastres. I això ho comparteixo. I acaba dient, escolti, això només s'arregla amb una reforma pactada, em sap greu que el Govern d'Espanya hagi estat absolutament immobiliària, però el que no seré és equidistant entre uns que, encara que no m'agradi el que fan, se situen dins el marc de la llei, i uns que sembla que se'n volen situar fora. Jo estic d'acord amb això? Sí.

—És curiós que parle tant de la llei algú que se la va saltar en un dels episodis més negres de la història recent d'Espanya...

—Què vol dir que perquè ell va fer una determinada cosa ja no pot opinar sobre res?

—Home, allò va ser molt important...

—Crec que a Catalunya ens hem acostumat a pensar que només poden opinar els que tenen una opinió semblant a la nostra. Miri, Felipe González s'ha pres molt seriosament el plantejament que alguns fan de la independència. Com a ciutadà, fa una carta als catalans i els diu com ho veu. Perquè s'ho pren seriosament. Aquí a Catalunya també hi ha gent que no s'ho pren seriosament. Estic d'acord amb el que diu. Com ho escriu? Jo hauria utilitzat uns altres exemples? Això és un altre tema. Comparteixo les tesis de fons. La independència és perjudicial per a Catalunya i buscar-la saltant-se la llei pot portar al desastre. ●